

N:o 6.

Ank. till Riksd. Kansli den 4 Maj 1885, kl. 12 midd.

Betänkande, angående ytterligare ifrågasatta ändringar i Kongl. Förordningen om bevillning af fast egendom samt af inkomst den 14 September 1883.

I en inom Första Kammaren väckt motion N:o 49 hemställer Herr *J. Nyström*, under förutsättning af bifall till hvad han föreslagit angående skatte- och försvarsfrågorna, att gällande bevillningsförordning måtte ändras derhän, att

antingen fastighetsbevillningen upphör och inkomstbevillning införas, så att en och samma beskattningsgrund må gälla för alla och hvar och en får skatta för sin inkomst utan afdrag för räntor och lefnadskostnader, denna inkomst må komma af kapital, lön, handel, handtverk, fastighet, jordbruk, boskapsskötsel, skogsbruk eller hvad det vara må;

eller, derest sådant möter giltiga hinder, att fastighetsbevillningen höjes och bestämmes till femton öre för hvarje etthundra kronor taxeringsvärde; dock i båda fallen med skälig lindring för innehafvare af privilegierad jord intill dess staten inlöst den med jorden förenade friheten; och

att all bevillning debiteras af landskontoren, uppbäres af kommunerna i sammanhang med deras kommunalutskylder samt redovisas till statsverket.

Bih. till Riksd. Prot. 1885. 5 Saml. 1 Afd. 6 Häft.

Enär Herr Nyströms ofvan afsedda motioner angående skatte- och försvarsfrågorna (N:is 48 och 52 inom Första Kammaren) blifvit af Stats-Utskottet i särskilda utlåtanden den 10 sistlidne (April N:is 27 och 28) afstyrkta och dessa utlåtanden vunnit Riksdagens bifall samt vid sådant förhållande förutsättningen för nu ifrågavarande motion ej inträffat, hemställer Utskottet,

1:o) att Herr Nyströms nu ifrågavarande motion ej måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Af förekommen anledning finner sig Utskottet böra tillstyrka en förändring i 66 § 1 mom. af gällande bevillningsförordning, hvilket för närvarande lyder sålunda:

»Besvär, om hvilka i denna förordning förmäles, må under iakttagande af stadgad tid och ordning kunna med allmänna posten insändas till den myndighet, till hvilken besvären skola enligt förordningen ingifvas; dock skall i sådant fall behörigen styrkas, att den klagande egenhändigt undertecknat besvärsskriften eller att densamma på hans begäran eller med hans samtycke blifvit uppsatt.»

Den sålunda stadgade rätt för klagande att med allmänna posten insända besvär innebar, då den medgafs, en lättnad i de stränga former, hvarmed besvärshandlingars ingifvande i allmänhet omgärdats, och särskilda bestämmelser ansågos då erforderliga till förebyggande af missbruk af densamma. Sedan dess har emellertid ett väsentligen friare åskådningssätt gjort sig gällande i hithörande afseenden, och den nu samlade Riksdagen har, med föranledande af en i sådan syftning af Kongl. Maj:t aflåten proposition, för sin del antagit en förordning af innehåll, att i mål, som behandlas enligt gällande kommunalförfattningar, det må vara part tillåtet att, under iakttagande för öfrigt af vederbörlig tid och ordning, på eget äfventyr till myndighet insända besvär och andra handlingar i betaldt bref med allmänna posten, utan att dervid fogats någon föreskrift om skyldighet för klaganden att iakttaga formaliteter, liknande de i 66 § 1 mom. bevillningsförordningen förekommande.

Några giltiga skäl att i afseende å besvär, om hvilka i sistnämnda förordning förmäles, bibehålla andra eller strängare former än för andra liknande fall torde icke kunna uppvisas. De i meraberörda moment föreskrifna formaliteter lära ock vara helt och hållet öfverflödiga, då väl sällan eller aldrig någon kan finna uträkning i att utan uppdrag eller annat ställföreträdareskap i annans namn anföra besvär öfver en be-

skattningsåtgärd, som uteslutande vidkommer denne senare. Men härtill kommer jemväl, att det här afsedda stadgandet i dess nuvarande affattning visat sig ganska menligt för den rättssökande allmänheten, i det att, enligt hvad Utskottet har sig bekant, icke sällan inträffat, att besvär afvisats på den grund, att der föreskrifna formaliteter icke befunnits i allo behörigen iakttagna. Vid sådant förhållande, och då det måste betraktas såsom en lagstiftarens oafvisliga pligt att i fråga om beskattningsväsendet bereda allmänheten all den lättnad, som icke är oförenlig med statens intressen, finner Utskottet högeligen önskligt att berörda stadgande må ändras derhän, att nämnda formaliteter borttagas. Dervid torde ock, för vinnande af likformighet med lagstiftningen rörande motsvarande fall, samma stadgande äfven i öfrigt böra bringas i närmaste öfverensstämmelse med ofvan omförmälda, af Riksdagen godkända förordningsförslag.

På grund häraf hemställer Utskottet,

2:o) att bevillningsförordningens 66 § mom. 1 måtte erhålla följande förändrade lydelse:

»Besvär, om hvilka i denna förordning förmäles, må jemte tillhörande handlingar kunna under iakttagande af stadgad tid och ordning på klagandens eget äfventyr i betaldt bref med allmänna posten insändas till den myndighet, till hvilken besvären skola enligt förordningen ingifvas.»

Stockholm den 4 Maj 1885.

På Utskottets vägnar:

A. G:son Bennich.